

Proloog

“Blijf rennen, sneller, nog sneller. Hij zal je inhalen. Hij weet dat je het gezien hebt. Gewoon blijven rennen en niet achteromkijken. Ik haast me door de bossen en kom uitgeput aan bij mijn auto. De angst, de stress en de adrenaline razen door mijn aderen. Wat ik net heb gezien, kan mijn brein niet verwerken. De afschuw, de woede, maar vooral zijn ogen. Het leek vanuit het donker of hij mij kon zien. Maar dat is onmogelijk. Ik ben getraind om niet op te vallen, stil te zijn en op te gaan in mijn omgeving. Hoe kon hij weten waar ik was? Heb ik een fout gemaakt? Ben ik niet voorzichtig genoeg geweest?”

Na een lange warme douche, voel ik me al snel beter. Ik pak nog een late avond snack, eet het zakje, wat gevuld is met gedroogd fruit, leeg, duik mijn bed in en val in een diepe onrustige slaap.

Steeds weer zie ik die groene ogen voor me. De woede komt als golven op me af en trekt me naar hem toe. Ik sta naast hem en kijk op zijn project neer.

Ik zie een groot vierkant zeil op de grond liggen, besmeurd met bloed. De ledenmaten liggen als een hoop brandhout opgestapeld en een groot blauw vat, met vloeistof erin, staat ernaast.

Met het geluid van de wekker schrik ik wakker...

‘Diamanten?’ vraagt hij geïnteresseerd.

‘Juist en niet de zuiverste als je begrijpt wat ik bedoel,’ vertel ik hem om zijn interesse aan te wakkeren. ‘Het schijnt dat huize Fortuna vol ligt met bloeddiamanten. En je weet hoe die gekocht worden en welke doelen er worden gesteund. Als ik de diamanten én de papieren, die zullen bewijzen dat jij de rechtmatige eigenaar bent, voor je weet te bemachtigen, dan moeten alle mensen die nu voor Darius werken naar jou luisteren, dus krijg je er ook nog een leger bij. Om nog niet te spreken over hoe rijk je zal worden. Gaan we verder met deze deal?’ Ik kijk hem indringend aan.

‘Darius Alvertu is verleden tijd, iedereen zal plaats maken voor Walters&Son,’ zeg ik er nog achteraan.

‘Ik heb tenslotte persoonlijke informatie over alle mensen die in dienst zijn bij Alvertu en informatie is macht.’

Ik vouw mijn armen over elkaar om duidelijk te maken dat ik over lijken zal gaan als dat nodig is. Hij glimlacht en schudt me de hand. Ik heb de deal rond. Tevreden proosten we en kort erna vertrekt Walters weer. Ik drink mijn koffie op, reken af en loop naar buiten.

Vanaf het restaurant naar het kantoor toe is het zo’n tien minuten lopen. Even lang als wachten op Steven omdat de deal eerder rond is. Ik besluit te lopen. Het is een fijne, warme ochtend. Het is rustig en er rijden geen auto’s. Binnen in de gebouwen branden de lichten en ik ruik de heerlijke geuren van de bakkerij.

Ik word afgeleid als ik langs een donkere zijstraat loop. Er staat een gedaante aan het einde van de straat. Als ik blijf staan om te kijken of ik de man herken, komt hij in beweging. In een mum van tijd zie ik dat de man naar me toe komt rennen. Ik versnel mijn pas en die gaat gauw over naar rennen. Ik ren zo hard als ik kan en kijk over mijn schouder of ik snel genoeg ben. Maar ik merk al dat ik te langzaam ben. In een

oogwenk stop ik, draai me om en zet me schrap voor de aanval.

De man stopt en zijn schouders gaan op en neer, zijn ademhaling is snel en ik probeer in te schatten wat zijn volgende stap is. Aan de beweging van zijn linkervoet zie ik dat hij op me afkomt. Hij heeft geen pistool of mes vast, maar ik grijp in mijn tas en op het moment dat ik mijn pistool wil pakken hoor ik twee schoten afgaan. Met een ziekmakende klap valt zijn lichaam keihard op de betonnen vloer.

Ik kijk om me heen en zie achter het levenloze lichaam een andere gedaante staan.

‘Darius?’ vraag ik verbijsterd.

‘Ben je oké?’ vraagt hij. Hij pakt zijn telefoon en vraagt om het schoonmaak team. Hij hangt op en komt naar me toe gelopen. Ik herpak mezelf en kijk hem aan.

‘Dank je,’ zeg ik opgelucht en geschrokken.

‘Enig idee wie dat is?’ vraagt hij terwijl hij naar het lichaam seint. Het bloed stroomt de goot in. Nieuwsgierig als ik ben, loop naar het levenloze lichaam toe. Ik pak mijn latexhandschoenen uit mijn tas, trek ze aan en doe zijn capuchon af. Ik herken hem niet. Darius fouilleert hem en pakt zijn portemonnee.

‘Max Davidson, zegt je dat iets?’

Ik typ zijn naam in en stuur het door naar Steven.

‘Nu nog niet,’ antwoord ik.

‘Maar binnen een half uur weet ik alles,’ informeer ik hem.

‘Ik weet niet wat je hier te zoeken hebt maar ik ben blij dat je er bent,’ en ik kijk hem dankbaar aan.

‘Waarom is Steven niet bij je?’ vraagt Darius, terwijl hij om zich heen kijkt. *Blijkbaar ben ik niet de enige die alles weet van de mensen met wie ik werk.*